

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 czerwca 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. dokonał ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego Z. J. (1), na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z FUS. Do obliczenia podstawy wymiaru oraz wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 01.01.1972 do 31.12.1981 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 121,60%.

Decyzja: k 95 akt ZUS

Z. J. (1) wniósł odwołanie od powyższej decyzji, kwestionując przyjęte przez ZUS wynagrodzenie za 1975 rok. Podniósł, że organ rentowy powinien uwzględnić fakt, że otrzymał on ekwiwalent za 24 dni urlopu wypoczynkowego w wysokości 7103 złotych, co daje podstawę do przyjęcia wynagrodzeń za 3 miesiące poprzedzające tj. za lipiec, sierpień i wrzesień 1975 roku.

Odwołanie k 2

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania.

Odpowiedź na odwołanie k 4

W piśmie procesowym z dnia 31 sierpnia 2016 roku wnioskodawca wniósł o ponowne ustalenie kapitału początkowego, po przeliczeniu wynagrodzeń za okres od 02.11.1973 do 15.10.1975 roku. Podniósł, że domaga się doliczenia tzw. dodatku (...) w wysokości 30% płacy zasadniczej oraz premii regulaminowej w wysokości 20% płacy zasadniczej.

Ponadto ponownie wniósł o przeliczenie wynagrodzeń za 1975 rok w oparciu o wysokość ekwiwalentu za urlop, przy czym tym razem wskazał, że ekwiwalent ten stanowił średnią świadczeń wypłacanych za 12 miesięcy (a więc okres wrzesień 1974 – wrzesień 1975).

Pismo k 11

Sąd Okręgowy ustalił co następuje

Z. J. (1) urodził się (...). Ma wykształcenie średnie techniczne.

W okresie od 02.11.1973 roku do 01.04.1974 roku wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) – 4 jako majster, zaś od 01.04.1974 do 19.07.1974 roku jako starszy majster. Otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 3700 złotych plus dodatek funkcyjny 600 złotych oraz premia regulaminowa.

W okresie od 19.07.1974 do 28.02.1975 roku wnioskodawca pracował w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) „ (...) -3” na stanowisku starszego mistrza budowy z wynagrodzeniem 4000 złotych plus 800 złotych dodatku funkcyjnego oraz premia regulaminowa, zaś od 01.03.1975 do 15.10.1975 roku w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) -3” jako kierownik budowy z wynagrodzeniem 4000 złotych plus 1000 złotych dodatku funkcyjnego i 25% dodatku (...). Od dnia 25 czerwca 1975 roku stawka wynagrodzenia zasadniczego została podwyższona do 4800 złotych. Inne składniki wynagrodzenia pozostały bez zmian.

Dowód: akta osobowe k 36, k 39, k 50

D. wypłacany był w oparciu o Decyzję nr (...) Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 30 stycznia 1975 roku w sprawie dodatków dla pracowników zatrudnionych przy budowie Huty (...). Zgodnie z treścią tej decyzji, dodatek do płac zasadniczych, w wysokości 25% należał się dla robotników oraz kadry techniczno

– ekonomicznej ze średnim wykształceniem, zaś 30% dodatku przysługiwało kadrze inżyniersko – technicznej i ekonomicznej z wyższym wykształceniem oraz majstrom i brygadzystom.

Decyzja weszła w życie z dniem 1 lutego 1975 roku.

Decyzja k 50

Z. J. ma wpisane w świadectwie pracy, dotyczącym zatrudnienia w P.B.P. „BUDOSTAL-3” że otrzymywał dodatek (...) w wysokości 25%. Oprócz tego otrzymywał dodatek funkcyjny w wysokości 1000 złotych.

Nie są obecnie znane dokładne zasady wypłacania premii regulaminowych w powyższych zakładach pracy. Była to premia do 20% i raz było jej raz więcej, a raz mniej, w zależności od wykonania planu. Oprócz tego pracownicy dostawali także inne dodatki, np. tzw. rozławkowe, czy zwrot kosztów podróży. Były również premie kwartalne.

J. K. pracował razem z wnioskodawcą w spornych okresach jako starszy mistrz budowy. Ma również średnie wykształcenie i otrzymywał 30 % dodatku (...).

Dowód: zeznania świadka J. K. k 75, dokumenty k 12 i 14, przesłuchanie wnioskodawcy k 76

Zarobki Z. J. (1), za 1975 rok – wynoszą 64.415,45 złotych, przy uwzględnieniu dodatku (...), wypłacanego w wysokości 25% płacy zasadniczej, od dnia 1 marca 1975 roku, jak też przy uwzględnieniu, że dniówka w miesiącach lipiec – wrzesień 1975 roku, obliczona w oparciu o ekwiwalent za 24 dni urlopu wypoczynkowego wynosi 295,96 złotych.

Organ rentowy, ustalając kapitał początkowy wnioskodawcy, uwzględnił stałe składniki wynagrodzenia za sporny okres, tj. płacę zasadniczą i dodatek funkcyjny, w odpowiedniej wysokości za poszczególne lata.

Wynagrodzenie za 1973 rok wynosi 46205,86 złotych, zaś za 1974 rok 54448,41 złotych.

Pismo ZUS k 70

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych, odwołanie tylko częściowo zasługuje na uwzględnienie..

Zgodnie z art. 15 w związku z art. 174 ust. 3 i 3b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjmuje się przeciętną podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z lat poprzedzających 01.01.1999 roku albo – na wniosek ubezpieczonego przeciętną podstawę wymiaru składki z 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem złożenia wniosku, wybranych z całego okresu ubezpieczenia.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca domagał się uwzględnienia do zarobków za okres od 02.11.1973 do 15.10.1975 roku premii regulaminowych oraz dodatku (...).

Odnosząc się do premii Sąd uznał, że nie ma podstaw do jej uwzględnienia, bowiem nie jest znana wysokość tego składnika wynagrodzenia i nie wiadomo, w jakiej wysokości wnioskodawca otrzymał premię w poszczególnych miesiącach pracy.

Zgodnie z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011, Nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja

ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku obowiązuje od 23 listopada 2011 roku i ma zastosowanie do wniosków w sprawach świadczeń złożonych od daty jego wejścia w życie. Zastąpiło ono rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 r., Nr 10, poz. 49, ze zm.), które dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości określało w sposób podobny. I tak zgodnie z § 20 pkt. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość zarobku lub dochodu stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty dla pracowników były zaświadczenia zakładów pracy wystawione według wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych albo legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresów zatrudnienia i wysokości osiągniętych zarobków.

Należy zauważyć, że w umowach o pracę wysokość premii nie została w żaden sposób określona. Według wnioskodawcy oraz świadka K., premia była wypłacana w wysokości do 20%. Jak zeznał świadek, było to raz mniej a raz więcej, w zależności od wykonanych zadań.

Sąd może przyjąć do ustalenia kapitału początkowego tylko te składniki wynagrodzenia, których wysokość została ustalona w postępowaniu, w sposób niewątpliwy. Dlatego w tym zakresie odwołanie podlegało oddaleniu.

Odnosząc się do dodatku (...) Sąd uznał za wykazane otrzymywanie tego dodatku przez wnioskodawcę w okresie od 01 marca 1975 do 15 października 1975 roku.

Powyższe wynikało z Decyzji nr (...) Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 30 stycznia 1975 roku w sprawie dodatków dla pracowników zatrudnionych przy budowie Huty (...). Zgodnie z treścią tej decyzji, dodatek do płac zasadniczych, w wysokości 25% należał się dla robotników oraz kadry techniczno – ekonomicznej ze średnim wykształceniem, zaś 30% dodatku przysługiwało kadrze inżyniersko – technicznej i ekonomicznej z wyższym wykształceniem oraz majstrom i brygadzystom. Z. J. ma wpisane w świadectwie pracy, dotyczącym zatrudnienia w P.B.P. „BUDOSTAL-3” że otrzymywał dodatek (...) w wysokości 25%. Takiego zapisu nie ma w żadnych innych dokumentach z wcześniejszych miejsc pracy, tj z Budostal -4 i (...) – 3.

Sąd nie zgodził się z zarzutem ZUS, że dodatek funkcyjny był dodatkiem (...). Należy zauważyć, że wnioskodawca zajmował stanowiska związane z nadzorem i kierownictwem (majster, starszy majster, kierownik budowy), a zatem dodatek funkcyjny stanowił niezależny, od dodatku (...), element wynagrodzenia.

Jak wynika z treści cytowanej Decyzji nr (...) z dnia 30 stycznia 1975 roku, dodatek (...) był wypłacany osobom zatrudnionym przy budowie Huty (...) i z tej racji został również przyznany wnioskodawcy. Dlatego Sąd uznał za zasadne uwzględnienie tego dodatku za cały okres pracy w BUDOSTAL-3. Zdaniem Sądu dodatek powinien być uwzględniony z dwóch powodów: po pierwsze obowiązywała już cytowana Decyzja nr (...) z dnia 30 stycznia 1975 roku, a wnioskodawca rozpoczął pracę w BUDOSTAL-3 od 1 marca 1975 roku.

Po drugie, wypłatę dodatku potwierdza zapis w świadectwie pracy z tego zakładu pracy, ze wskazaniem, że wnioskodawca otrzymywał ten dodatek w wysokości 25%.

Z powyższych względów Sąd nie uznał za wiarygodne twierdzeń Z. J. oraz świadka K., że wnioskodawca otrzymywał 30% dodatku (...).

Mając przytoczone okoliczności na uwadze, Sąd nie uwzględnił żądania wnioskodawcy o doliczenie dodatku (...) za cały sporny okres, w wysokości 30 % płacy zasadniczej.

Trzecim elementem, o który wnosil z. J., było wyliczenie wynagrodzenia w oparciu o wysokość ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy. Znana jest kwota tego ekwiwalentu oraz ilość dni, za który został naliczony.

W tym zakresie Sąd oparł się na rozporządzeniu Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 21.10.1974 roku w sprawie pracowniczych urlopów wypoczynkowych, które weszło w życie od dnia 1 stycznia 1975 roku.

W myśl § 6. 1. w wynagrodzeniu za czas urlopu uwzględnia się składniki wynagrodzenia zaliczane do osobowego funduszu płac z wyłączeniem świadczeń pieniężnych mających charakter diet i innych świadczeń związanych z podróżą służbową, dodatków (dopłat) za rozłąkę oraz świadczeń nieperiodycznych, w szczególności wynagrodzenia z tytułu zastępstwa w postępowaniu sądowym i arbitrażowym, wynagrodzenia za pracowniczy projekt racjonalizatorski, a także wynagrodzenia za dyżury zakładowe i gotowość do pracy pełnione przez pracowników medycznych.

W myśl § 19. 1. ekwiwalent pieniężny za urlop oblicza się tak jak wynagrodzenie za czas urlopu z następującymi zmianami: ekwiwalent za jeden dzień urlopu według składników wynagrodzenia określonych w stawkach miesięcznych w stałej wysokości oblicza się dzieląc to wynagrodzenie przez 25,5; ekwiwalent za urlop ustala się mnożąc wynagrodzenie za 1 dzień przez liczbę dni urlopu, za który wypłaca się ekwiwalent.

Mając powyższe przepisy na uwadze, zdaniem Sądu zasadnym było przyjęcie, w miesiącach: VII VIII i IX 1975 roku wynagrodzenia za jeden dzień pracy, obliczonego w oparciu o znaną wysokość ekwiwalentu, wypłaconego za 24 dni niewykorzystanego urlopu. Organ rentowy dokonał hipotetycznego wyliczenia tego wynagrodzenia i okazało się ono korzystniejsze niż dotychczas przyjmowane. Mając na uwadze to, jakie składniki były przyjmowane przy wyliczeniu ekwiwalentu, Sąd uznał, że dopuszczalnym jest tego rodzaju wyliczenie.

Sąd nie przyjął stanowiska wnioskodawcy co do wyliczenia wynagrodzenia za 12 miesięcy poprzedzających miesiąc rozwiązania stosunku pracy. Cytowane przepisy, obowiązującego w spornym okresie rozporządzenia nie przewidywały wyliczenia ekwiwalentu za urlop z 12 miesięcy, jeżeli składniki wynagrodzenia były stałe. W ocenie Sądu wnioskodawca miał stałe składniki wygrozdenia (stała miesięczna płaca zasadnicza, stały dodatek funkcyjny i stały dodatek (...)).

Zgodnie z § 19 ust.2, składniki wynagrodzenia wypłacane za okresy dłuższe niż 1 miesiąc (§ 14) uwzględnia się w ekwiwalencie pieniężnym na podstawie przeciętnego wynagrodzenia wypłaconego w okresie 12 miesięcy bezpośrednio poprzedzających miesiąc, w którym pracownik nabył prawo do ekwiwalentu; przepisy § 8 ust. 1 i 2, § 9–12 oraz § 15 ust. 2 stosuje się odpowiednio, z tym że ilekroć w przepisach tych jest mowa o 3 miesiącach, należy przyjmować okres 12 miesięcy.

Tak więc nie ma podstaw do przyjmowania , że powinno być wyliczone wynagrodzenie za 12 miesięcy.

Mając na względzie wskazane okoliczności Sąd orzekł jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć wnioskodawcy.